ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΕΓΚΡΑΝ

# Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

(Δημοσιεύω σήμερα λίγες σελίδες Ἡμερολογίου, ὅπως τὶς βρῆκα ἀνάμεσα στὸ ἐξάφυλλο μιᾶς παληᾶς «Γεωγραφίας», τὴν ὁποία ἀγόρασα πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ κάποιο παλαιοπωλεῖο) :

Λυὸν-λὰ-Φορέ, 6 Αὐγούστου 1899.

Ἔφτασα ἐδῶ, ἀφανισμένη... Ἡ καλή μου Φραγκίσκα, βλέποντας τὴ χλωμή μου ὄψι, μοῦ εἶπε:

—Τὸ ταξεῖδι σᾶς κούρασε ὑπερβολικά, δεσποινίς... Κάνει ὅμως καὶ τόση ζέστη!...

Αὐτὰ τὰ λόγια της δμως, ἦσαν ἕνα εὐλαβικὸ καὶ διακριτικὸ ψέμμα, πρὸς χάριν μου. Γιατὶ ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκα, σκεπτόταν ἐκεῖνο ποὺ σκεπτόμουν κι' ἐγώ. Δηλαδή:

—Σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ραϋμόνδος ἔφυγε, χωρὶς νὰ ξαναγυρίση πειά!...

Ἡ ἐπέτειος!... Ναί, πάει ἕνας χρόνος ἀκριβῶς ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ξαναφάνηκες πειὰ στὴ ζωή μου, ἀγαπημένε μου Ραϋμόνδε ντ' Ἀμπρέζ! Ὠνειροπόλησα νὰ σὲ κάνω σύζυγό μου, Ραϋμόνδε, μὰ σὺ μοδφυγες γιὰ πάντα!..

Ἕνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε, Θεέ μου!

Τί χρόνος, θλιβερὸς κι' ἀτέλειωτος!... Μόλις συμπλήρωσα τὰ εἴκοσί μου χρόνια κι' δμως τὸ πρόσωπό μου τὸ ἔχουν χαράξει κιόλας ἡ ρυτίδες τῆς λύπης...καὶ τὸ ἔχουν μαράνει τὰ δάκρυά μου!... Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ εἶμαι σαράντα χρόνων τώρα... Γιατὶ ἡ νύχτες τῆς ἀγρύπνιας κ' ἡ μέρες τῆς ἀπελπισίας μετριοῦνται διπλές, δεκαπλές, εἰκοσαπλές!

Μὲ κακομεταχειρίστηκες πολύ, ἀγαπημένε μου... Φέρθηκες σὰν νὰ ἦσουν ἕνα κακομαθημένο παιδί, κι' ἐγὼ νὰ ἤμουν τὸ παιχνιδάκι σου ποδπαψε νὰ σὲ διασκεδάζη πειά... Καθόλου δὲν λυπήθηκες τὴν φτωχὴ ὀρφανή, τῆς ὁποίας ἦσουν ἡ μόνη παρηγοριά, κι' ἡ μόνη ἐλπίδα...

Ὡστόσο, δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ σὲ καταραστῶ. Ἄλλες γυναῖκες, στὴ θέσι μου, ἴσως νὰ σὲ μισοῦσαν...ἴσως νὰ νοιώθαν περιφρόνησι γιὰ σένα... Ἐγὼ δμως, μονάχα μιὰ ἄπειρη λατρεία ἐξακολουθῶ νὰ νοιώθω γιὰ σένα... Καὶ στὴ σκληρή μου μοναξιὰ δὲν βρῆκα ἄλλο γλυκύτερο νὰ κάνω, παρὰ νὰρθω ἐδῶ σιὰ χαρωπὰ αὐτὰ μέρη...στὶς χλοερὲς αὐτὲς ἐξοχές, τὶς ὁποῖες ἀντικρύζει διαρκῶς ὁ πύργος ποὺ γεννήθηκες κι' ἀνατράφηκες...

Ξέρω πολὺ καλά, ὅτι μένεις τώρα στὸ Παρίσι, ὅτι δὲν ἔρχεσαι πειὰ στὸν πατρικό, σου πύργο κι ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἐλπίδα νὰ σ' ἀντικρύσω ἄξαφνα στὴν καμπὴ κανενὸς ὥμορφου μονοπατιοῦ... Ὅμως, ἀγαπῶ καὶ λατρεύω περισσότερο ἀπ' τὸ κάθε τι στὸν κόσμο, αὐτὴ τὴ φαιδρὰ φύσι ἀνάμεσα στὴν ὁποία πέρασες τὰ πρῶτα νεανικά σου χρόνια!...

* * *

10 Αὐγούστου,

Γιατὶ νὰ μὴν ἔρθω νωρίτερα ἐδῶ;.. Νοιώθω τόση ἀνακούφισι, τώρα!... Ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο μένω, βλέπω ὁλόκληρο τὸ ἐλατόφυτο δάσος μπροστά μου ..κι' ἀντικρύζω ὁλοκάθαρα στὴ βουνοκορυφὴ τὸν πατρικό σου πύργο, Ραϋμόνδε μου!...

Ἀχ, πόσο μὲ παρηγορεῖν αὐτά!... Πόσο μὲ ἀνακουφίζουν!.. Γιατὶ νὰ μὴν ἔλθω νωρίτερα ἐδῶ;..

* * *

12 Αὐγούστου.

Γιατὶ μίλησα περὶ μίσους, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν;...Μήπως γιατὶ προαισθανόμουν, ὅτι τὸ μῖσος θὰ φύτρωνε ἐπιτέλους στὴν ψυχή μου;

Ἀχ, πόσο εἶμαι δυστυχισμένη...

Σήμερα τὸ πρωΐ, μπῆκε ἡ Φραγκίσκα στὸ δωμάτιό μου καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἁπλᾶ αὐτὰ λόγια:

—Δεσποινίς, ξέρετε ἕνα νέο;... Ἐ κ ε ί ν η εἶν' ἐδῶ!...

Ἔνοιωσα ἀμέσως...

«Ἐκείνη» εἶνε ἡ ἀντίζηλός μου: Ἡ κυρία Ἀδριανὴ ντ' Ἀμπρέζ!...

Εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποία παντρεύτηκε ὁ Ραϋμόνδος μου... Εἶνε ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ ἐμφάνισις ὑπῆρξε ἡ ἀφορμὴ νὰ μὲ ξεχάση καὶ νὰ μ' ἐγκαταλείψη ὁ ἀγαπημένος μου... Εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποία ἀγαπᾶει...

Κι' ἔνοιωσα ἀμέσως, ὅτι τὴν μισῶ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου!

Ἀχ, πόσο θέλω τὸ κακό της!... Θέλω νὰ τὴν ξεχάση ὁ Ραϋμόνδος, θέλω νὰ τὴν ἐγκαταλείψη γιὰ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης καὶ θέλω νὰ διαβάσω στὸ πρόσωπό της θλῖψι σπαραχτικώτερη ἀπ' τὴ δική μου θλῖψι...

* * *

13 Αὐγούστου

Μὰ τί κάνει ἐδῶ «ἐκεῖνη» ἡ Ἀδριανή, χωρὶς τὸν ἀγαπημένο μου σύζυγό της;.. Γιὰ ποιὸ λόγο ἦρθε ἐδῶ, μόνη της;...

Τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου... Ἔκανε περίπατο μόνη της, στὸ ροσόλουστο μονοπάτι ποὺ πάει πρὸς ὁ Μενεσκεβίλλ...

Εἶνε... εἶνε χαριωμένη.. λιγερόσωμη... καὶ φοροῦσε μιὰ σκουρόχρωμη κομψὴ τουαλέττα...

14 Αὐγούστου.

Τὴν εἶδα καὶ σήμερα...

Διασταυρωθήκαμε μάλιστα στὸ δρόμο... Ἀντικρυστήκαμε... Δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴν ἀποφύγω... Ἐπίσης κι' ἐκείνη, ἴσως νὰ μὴν μπόρεσε—μὰ ἴσως καὶ νὰ μὴ θέλησε—νὰ μ' ἀποφύγη...

Βλέποντάς με, μὲ χαιρέτησε μὲ ἐλαφρὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ της... Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν χαιρετήσω κι' ἐγώ...

Τί ὥμορφη ποὺ εἶνε!... Ἔχει μεγάλα καστανὰ μάτια, γλυκά, γεμᾶτα ἀπὸ ρέμβη... Καὶ χρυσόξανθα σγουρὰ μαλλιά, ἀφθονα, ζηλεμμένα...

Εἶχε δίκαιο ὁ Ραϋμόνδος μου ποὺ τὴν ἀγάπησε τόσο... Τὴν ἀγάπησε κι' ἐκείνη, ὅσο ἀγαποῦσε κι' ἐμένα ἄλλοτε.. Μὰ τὴν ἀγάπησε περισσότερο ἀπὸ μένα, γιατὶ τῆς ἔδωσε τ' ὄνομά του...

Τί ὥμορφη καὶ συμπαθητικὴ ποὺ εἶνε! Νοιώθω τὸ μῖσος μου τώρα νὰ σβήνη... Τὴν καϋμένη τὴ μικρούλα!... Κι' ἐγὼ τῆς εὐχόμουν νὰ πονέση, ὅσο σκληρὰ καὶ ἄγρια πόνεσα ἐγώ!... Ὄχι, Θεέ μου... Ὄχι...

Κάνε την, Θεέ μου, εὐτυχισμένη αὐτή!... Εἶνε ἀπάνθρωπο νὰ ὑποφέρη μιὰ ὕπαρξις, πλασμένη ἀπ' τὰ ἅγια χέρια σου, ὅσα ὑπέφερα ἐγὼ ἕναν χρόνο τώρα...

* * *

15 Αὐγούστου

Τὴν συνάντησα καὶ σήμερα, τυχαίως...

Δὲν μ' εἶδε δμως.. Ἦταν σ' ἕνα παράμερο παγκάκι τοῦ κήπου καθισμένη... Κρατοῦσε ἕνα μαντῆλι κι' ἔκλαιγε καὶ σκούπιζε μ' αὐτὸ τὰ δάκρυά της...

Γιατί, Θεέ μου;... Γιατί;..

Ἄρχισα νὰ μαντεύω,τίσυνέβαινε... Κ' ἡ καρδιά μου σφιγγόταν... Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο ἀμέσως, καὶ βαθειὰ συλλογισμένη... Κι' ἄκουσα τυχαῖα τὶς ὑπηρέτριες νὰ λένε:

—Ὁ κύριος ντ' Ἀμπρέζ;... Μὰ διασκεδάζει στὴν Τρουβὶλ αὐτός... Ἔστειλε τὴ γυναῖκα του στὸν πύργο του, γιὰ νὰ εἶνε ἐλεύθερος στὰ γλέντια του μὲ ἄλλες!

—Καὶ τί κρίμα!.. Κάθε φορὰ ποὺ τὴ βλέπω, τὰ μάτια της εἶνε κόκκινα... Κλαίει διαρκῶς... Καὶ τί συμπαθητικὴ κυρία!... Τί καλή!...

Αὐτὰ κι' ἄλλα μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους ἡ ὑπηρέτριες τοῦ ξενοδοχείου μου...

Φτωχή μου Ἀδριανή.. Καὶ τὰ δικά σου νεανικὰ ὄνειρα μαράθηκαν σὰν φύλλα χινοπωριάτικα... Ὁ ἴδιος ἄστατος καὶ μοιραῖος ἄνδρας σύντριψε τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυό μας...

22 Αὐγούστου

Ξαναασυναντηθήκαμε τυχαῖα πάλι...

Δυὸ-τρεῖς φορὲς ὡς τώρα ἀντικρυστήκαμε... Καὶ ἀντιχαιρετηθήκαμε... Ἔνοιωσε ἡ καϋμένη μιὰ ἀνεξήγητη συμπάθεια γιὰ μένα... Δὲν ξέρει, ἐννοεῖται, τίποτα ἀπ' τὸ παρελθόν μου... Ἀλλάξαμε καὶ λίγα λόγια, γιὰ τὸ δάσος γιὰ τὰ ὥμορφα τοπεῖα...

Στὴ δεύτερη καὶ στὴν τρίτη συνάντησί μας, μοῦ εἶπε ποιὰ εἶνε καὶ πῶς λεγόταν...

Ἀχ, σὰν νὰ μὴν τὄξερα ἐγώ!

Μιλήσαμε καὶ γιὰ ἄλλα πράγματα, πιὸ σοβαρώτερα... Σιγὰ-σιγά, μπήκαμε στὸ στάδιο τῶν ἀμοιβαίων ἐκμυστηρεύσεων...Καὶ στὴν τέταρτη συνάντησί μας—στὴν ὁποία ἐξακριβώσαμε πῶς ἡ ψυχές μας εἶχαν τὶς ἴδιες κλίσεις καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα—μοῦ ἄνοιξε διάπλατα τὴν καρδιά της...

Ναί, ἐξέχυσε στὴν καρδιά μου ἕνα μέρος ἀπ' τὸ αἷμα τῆς πληγωμένης καρδιᾶς της!

Καὶ μοῦ πρωτομίλησε γιὰ τὸν Ραϋμόνδο, γιὰ τὸν ἐπιπόλαιο χαρακτῆρα του καὶ γιὰ τὶς πίκρες της μαζύ του. . .

Ναί, πρόφερε τ' ὄνομά του!

Ὦ, πῶς μοῦ φάνηκε τότε, μόλις πρόφεραν τὸ λατρευτό μου αὐτὸ ὄνομα τὰ χεῖλη μιᾶς ἄλλης γυναίκας!

Χλώμιασα... Κι' ἄρχισα νὰ τρέμω...

Μὰ ἐκείνη δὲν ἀντελήφθη τίποτε... Μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια της προσηλωμένα στὸ κενό, μοιάζοντας σὰν ἕνα πληγωμένο πουλάκι, μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὶς βαθειές της πίκρες, τὶς φριχτὲς ἀπογοητεύσεις της, τὴ σκληρή της ἐγκατάλειψι ἀπ' τὸν ἀ γ α π η μ έ ν ο καὶ τῶν δυό μας!

Πόσο ἦταν δυστυχισμένη!... Πόσο ἦταν καταπικραμένη!...

Κι' ἔχω ἄραγε τὸ δικαίωμα νὰ παραπονοῦμαι, μπρὸς στὸν τόσο σπαραγμὸ μιᾶς ἄλλης;

* * *

31 Αὐγούστου.

Χθές, ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε πιὸ νωρὶς ἀπὸ ἄλλοτε...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 223)

## ΤΟ ΙΣΤΙΝΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΛΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 209)

τῶν σκύλλων ἦταν ἀπὸ χρωματιστὸ μάρμαρο ! Ἐκεῖ πέρα γινόταν χυλασμὸς κόσμου ! Οἱ σκύλλοι εἶχαν ἐξαγριωθῆ καὶ γαύγιζαν, ἐνῶ ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων προσαθοῦσε νὰ τοὺς κρατήση ἀκίνητους.Δίπλα ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἦταν τὸ στεγνωτήριο ! Τὰ σκυλλιά, τυλιγμένα σὲ μπουρνούζια, στέγνωναν μὲ ἕνα εἰδικὸ ἠλεκτρικὸ μηχάνημα. Ἔπειτα ἐπασκεφθήκαμε τὸ κουρεῖο. Ἐκεῖ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶδα καταπληκτικὰ πράγματα.. Εἶδα σκύλλους νὰ κάθωνται σὰν ἄνθρωποι, μὲ πάλευκες πετσέττες δεμένες στὸ λαιμό τους, ἐνῶ οἱ κουρεῖς τοὺς κόβαν προσεχτικὰ μὲ τὸ ψαλίδι τὰ μαλλιά... Πόσο πέρα ἔκαναν ὀντουλασιὸν σ' ἕνα μικροσκοπικὸ σκυλλάκι κι' ἕνα θαυμάσιο λευκόσκυλλο περίμενε ὑπομονετικὰ τὴ σειρά του.

—Ὅσα σκυλλιὰ βλέπετε νὰ κάθωνται φρόνιμα, αὐτὰ εἶνε οἱ τακτικοὶ πελάτες μας κι' ἔχουν πειὰ συνηθίσει καὶ δὲν φοβοῦνται, μοῦ ἐξήγησαν. Εἶνε ἐξυπνότατα. Ὑπάρχουν σκύλλοι ποὺ ἂν δὲν κάνουν τὴν τουαλέττα τους, μποροῦν ν' ἀρρωστήσουν !..

Ἄρχισα πειὰ νὰ συνηθίζω καὶ στὰ πιὸ καταπληκτικὰ πράγματα. Τ' αὐτὸ ἰδέν μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ μεγαλοπρεπὲς νοσοκομεῖο, οὔτε ὁ θάλαμος τῶν αἰσθητικῶν ἐγχειρήσεων. Ἔφαγα ὡστόσο ἀπὸ τὸ ἰνστιτοῦτο τῆς μίσσης Μπράν ζαλισμένος ἀπ' ὅσα εἶχαν δῆ τὰ μάτια μου. Στὸ δρόμο συνάντησα ἕναν κουφελιασμένο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη. Καὶ τότε μόνο συνῆλθα ἀπὸ τὴν κατάληξί μου κι' ἔνοιωσα ὅτι αὐτὸ τὸ ἰνστιτοῦτο τῆς μίσσες Μπράν δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ τρέλλα, μιὰ νέα τρέλλα τῶν Ἀμερικανίδων !... ΕΜΙΛ ΝΤΑ'ΥΤΟΝ

## ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 175)

Μοῦ εἶπε, πὼς εἶχε περάσει τὴ νύχτα της ἄθπνη καὶ θρηνῶντας... Μ' εἶδε κι' ἐμένα ἀφανισμένη, ἀπ' τὰ δικά μου δάκρυα κι' ἀπ' τὸν δικό μου πόνο . . Καὶ μὲ κύτταξε μὲ βαθιά, μὲ ἀνέκφραστη συμπάθεια μαζὺ κι' ἀπορία:

—Ἐσᾶς λοιπόν, τί σᾶς συμβαίνει; μὲ ρώτησε τρυφερά.

Συγκινήθηκα κι' ἄρχισα νὰ κλαίω ἐλεύθερα... Ἀνυπόκριτα... Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της... Ἄνοιξα τὴν ἀγκαλιά μου... Κι' ἀγκαλιασιήκαμε...

Καὶ κλαίγαμε μαζύ...

—Γιατί πάντα συγκινεῖστε, ὅταν σᾶς μιλῶ γιὰ τὸ Ραϋμόνδο; μοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, λοξοκυττῶντας με ὕποπτα. Τὰ βάσανά μου, βάσανα ὕπανδρης γυναίκας, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀνταποκρίνωνται στὴ ζωή σας, ζωὴ δεσποινίδος ἀκόμη!... Τί συμβαίνει, λοιπόν;

Τὴν κύτταξα βαθιά...

Καὶ μ' ἔνοιωσε ἀμέσως, μὲ τὴ γυναικεία διαίσθησι καὶ μὲ τὴ μαντικὴ δύναμι μιᾶς καρδιᾶς ποὺ ἀγαπᾶει καὶ πονᾶει...

—Μήπως...ὁ...Ραϋμόνδος!... ψιθύρισε πάλι ἡ Ἀδριανή.

Ἕνας λυγμὸς μὲ συγκλόνισε...

Καὶ τότε... μ' ἔσφιξε δυνατώτερα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἔσφιξα κι' ἐγὼ καὶ μείναμε ἀγκαλιασμένες τρυφερά...

Ὁ πόνος μᾶς φαινόταν μαλακώτερος τώρα...Πιὸ γλυκός... Νοιώθαμε λιγώτερη μοναξιὰ στὴ δυστυχισμένη ζωή μας....

Κι' ἀνάμεσά μας πλανιόταν ἡ πικρὴ μὰ ποθητὴ ἀνάμνησις Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ὁ μονοδικός μας ἔρως..

. . . . . .

Ἐδῶ τελείωναν τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου.

## ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 217)

γουν σταρόχρωμο πρόσωπο καὶ μάτια μαῦρα ἢ καστανὰ εἶνε συνήθως αὐταρχικοί, ζηλιάρηδες καὶ καχύποπτοι. Οἱ μελαχροινοὶ ἄνδρες ποὺ ἔχουν μαῦρα μάτια, εἶνε πιστοὶ καὶ τρυφεροὶ σύζυγοι καὶ γενναῖοι. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν κατσαρὰ μαλλιά, εἶνε ἄπιστοι κι' ἔχουν μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι νὰ προσελκύουν τὶς γυναῖκες, νὰ τὶς κάνουν νὰ τοὺς ἀναποῦν καὶ κατόπιν νὰ τὶς ἐγκαταλείπουν. Οἱ ἴδιοι κανόνες ἰσχύουν καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι σ' αὐτὲς τ' ἀδύνατα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος τους δὲν φαίνονται καὶ τόσο καλά, γιατὶ τὸ μακιγιάζ καὶ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς μόδας κούβουν τὴν ἀληθινὴ ὡμορφιά τους. Ἕνας ἐξησκημένος ὅμως παρατηρητής, μπορεῖ ν' ἀνακαλύψη τὴν πραγματικὴ προσωπικότητά τους Καὶ τώρα γιὰ νὰ κλείσω τὴ συνέντευξί μου θὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς γάμου εἶνε νὰ βροῦν δυὸ τελείως διαφορετικοὶ χαρακτῆρες, οἱ ὁποῖοι νὰ ταιριάζουν μόνο σ' ἀσήμαντα πράγματα. Ἕνα τέτοιο ζευγάρι θὰ μπορέση πάντα νὰ ζήση εὐτυχισμένο. Ὅσο γιὰ τὰ διαζύγια «λόγω ἀσυμφωνίας χαρακτήρων», αὐτὰ ἀλλιῶς προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός. Ἄλλωστε κι' αὐτὸ εἶνε σύμφωνο μὲ τὸ φυσικὸ νόμο ὅτι «τ' ἀνόμοια ἕλκονται καὶ τὰ ὅμοια ἀπωθοῦνται».

Κι' ὁ δόκτωρ Χάρου Τζάφεσσον, μ' αὐτὰ τὰ λόγια, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Ἡ συνέντευξί μου εἶχε τελειώσει. Ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ διάσημου καθηγητοῦ μὲ τὴν καοδιὰ ἀνήσυχη κ' ἡ ποώτη δουλειά μου μόλις βνῆκα στὸ δρόμο ἦταν νὰ κυττάχτῶ σ' ἕναν καθρέφτη. Ἠσύχασα. Εἶχα τὸ χρῶμα τοῦ πιὸ καλοῦ, τοῦ πιὸ πιστοῦ καὶ τοῦ πιό... εὐγενικοῦ ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ ἄλλωστε πίστεψα τυφλὰ στὴ θεωρία τοῦ πασίγνωστου δόκτορος.


POUDRE DE RIZ
LUCIE PARIS

Θέλετε τὴν ὑγείαν καὶ δροσιὰν τοῦ προσώπου σας;

Θέλετε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐμορφιάν;

Θέλετε νὰ προσελκύετε τὸν γενικὸν θαυμασμόν;

Αὐτὰ εἶνε κατορθωτὰ μόνον ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴν πραγματικὴν Γαλλικὴν πούδραν ἐξ ἀνθέων ὀρόζης

LUCIE

Πωλεῖται εἰς τὰ μεναλείτερα Καταστήματα καὶ Ἀρωματοπωλεῖα.

Τιμᾶται κυτίον μεγάλον δραχ. 48,
» μικρὸν » 28.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα:
ΜΙΧ. Α. ΒΙΔΑΛΗΣ
Ἀριθ. τηλεφώνου 25—751 Ἀθῆναι Σταδίου 28
» » 40—606 Πειραιεὺς Τσαμαδοῦ 3

ΑΡΩΜΑ ΚΑΙ ΛΟΣΙΟΝ
NUIT D'ATHÉNES
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ
Κορνάρου 4
Ἐμ. Μπενάκη 8

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Βόλος
Θεσσαλονίκη
Πάτραι

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀβλαβὲς φυτικὸν παρασκεύασμα, ἄνευ ὀδεμιᾶς βαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας, καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ξανθόν, μέλλαν ἢ καστανόν, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς ὡς καὶ στιλπνότητα.

Τὸ ὡς ἄνω Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίασιν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Πωλήσεις καὶ πληροφορίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων: Ἀ. Φωτιάδης καὶ Ο. Γ. Βεινόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 2β. ἐν Πειαριεῖ Μακρᾶς Στοᾶς 42 καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Βίκτωρος Ὁυγκὼ 1.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ Ἰατρῷ κ. Α. Χαΐλαρίδη, Ἀνακρέοντος 73, Καλλιθέα.